

Arrest

nr. 56 792 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LANGERWERF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is van Angolese nationaliteit, geboren te L. op X.

1.2. Op 16 juli 2010 heeft verzoekster met haar drie minderjarige kinderen een asielaanvraag ingediend. Het Nederlands werd bepaald als taal van het onderzoek, gelet op verzoeksters vraag om bijstand van een tolk van de Portugese taal.

1.3. Uit het Eurodac-verslag van 16 juli 2010 blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken op 19 juni 2006 genomen werden te Zweden, alwaar zij asiel heeft aangevraagd.

1.4. Verzoekster werd op 2 augustus 2010 gehoord nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en erkende in Zweden een asielaanvraag te hebben ingediend en van daaruit naar België te zijn vertrokken.

1.5. Op 2 september 2010 heeft verwerende partij een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse autoriteiten.

1.6. Zweden heeft op 30 september 2010 expliciet ingestemd met de terugname van verzoekster.

1.7. Op 5 november 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Aan verzoekster werd op 5 november 2010 een doorlaatbewijs afgeleverd om zich te begeven naar Zweden.

De motivering van de thans bestreden beslissing, de bijlage 26quater van 4 november 2010, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten A.T.C.
geboren te L., op (in) 17.05.1981
van nationaliteit te zijn : Angola
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

Betrokkene heeft op 16/07/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde reeds op 06/06/2008 in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Angolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 17/05/1981.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken in het centrale systeem Eurodac op 16/07/2010 blijkt dat betrokkene reeds eerder asiel aanvroeg te Zweden op 19/06/2006. Betrokkene verklaarde tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 02/08/2010 dat ze in juni 2006 uit Angola is vertrokken en naar Zweden is gereisd, waar ze een asielverzoek indiende. Betrokkene verklaart dat haar aanvraag werd afgewezen ongeveer twee maanden voor ze naar België kwam. Ze zou op 05/06/2008 uit Zweden zijn vertrokken en naar België zijn gekomen. Betrokkene vroeg pas op 16/07/2010 asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken samen met haar drie minderjarige kinderen. Ze zou in tussentijd bij vrienden gelogeed hebben. Betrokkene legt een kopie van haar Angolees paspoort voor (N0842453) afgegeven op 26/11/2009 door Sme Luanda. Betrokkene verklaart dat dit paspoort werd afgegeven in de Angolese ambassade te Brussel.

Gelet op de verklaringen van betrokkene en het bovenvermelde Eurodacresultaat werd op 02/09/2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin Verordening van 18 februari 2003 aan de Zweedse autoriteiten verstuurd. De Zweedse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 30/09/2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd. Voor de drie minderjarige kinderen werd op 29/10/2010 eveneens een terugnameakkoord bekomen. Zweden heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Verder moet worden vastgesteld dat Zweden aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Zweden kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Zweedse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij haar asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt betrokkene dat haar familie (ouders, twee broers en een zus) hier is. Een kennis in Zweden had haar dat verteld. Betrokkene heeft haar familie op moment van het interview (02/08/2010) echter nog steeds niet gevonden hoewel ze reeds twee jaar in België verblijft. Nazicht in onze gegevens doet blijken dat betrokkene haar ouders A. N. en C. A. R. M. (ov 5961435) legaal in België verblijven, net als haar broer C. A. I. (ov 6080382) en zus C. P. R. (ov 4079343, Belgische nationaliteit). Haar andere

broer C. A. H. F. (ov 6391400) heeft nog een aanvraag tot regularisatie lopen. Echter, gezien betrokkene reeds meerdere jaren gescheiden leeft van haar familie, en ook gedurende de twee jaar dat ze in België verblijft, geen contact had met haar familie kan niet aannemelijk worden gemaakt dat een sterke familiale band aanwezig is, noch dat betrokkene afhankelijk is van de hulp van deze familie in België. Bovendien is betrokkene meerderjarig en heeft ze zelf drie kinderen met wie ze een gezin vormt volgens art 2.1 van de Verordening. Betrokkene verklaart dat ze verder geen familie heeft in Europa. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art 7 of art. 15 van de Verordening.

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene dat ze rugklachten heeft en ook last heeft van hartkloppingen. Betrokkene verklaart dat ze dit heeft doorgegeven aan de centrumarts. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen documenten aanwezig die de verklaring van betrokkene kunnen staven. De Belgische autoriteiten hebben bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat deze aangehaalde problemen een verblijf in België behoeven of betrokkene verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zweedse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de tien (10) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de formele motiveringsplicht. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen opgave doet op basis van welk criterium, opgenomen in de artikelen 5 tot en met 14 van de Dublinverordening (Vo 343/2003), zij de lidstaat Zweden verantwoordelijk acht, schendt zij de formele (en de materiële) motiveringsplicht. Immers stelt artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd". De Dienst Vreemdelingenzaken dient in haar beslissing uitdrukkelijk aan te geven op basis van welk criterium zij de lidstaat Zweden verantwoordelijk acht om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen. Evenwel ondersteund. Zoals verder zal blijken is het tegendeel waar. Gelet op de impact die de beslissing dd. 5 november 2010 kan hebben, dient de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing correct en uitvoerig te motiveren. De verwijzing in casu naar artikel 16.1, e) Dublinverordening heeft niets te maken met de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat. Dit artikel stelt immers enkel: "De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht: / een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Dit artikel staat in Hoofdstuk V van de Dublinverordening omtrent de overname en terugname. De verantwoordelijke lidstaat wordt evenwel enkel in Hoofdstuk III van de Dublinverordening bepaald, zijnde in de artikelen 5 tot en met 14 Dublinverordening. De rechten van verzoekster zijn aldus geschonden aangezien zij en haar drie minderjarige kinderen een verwijderingsmaatregel zouden moeten ondergaan waarvoor geen objectieve gronden bestaan en waartegen verzoekster zich ten gronde niet zou kunnen verweren. Temeer voor de drie minderjarige kinderen van verzoekster zou een dergelijke ongerechtvaardigde maatregel een uiterst traumatische ervaring zijn. Verder zal overigens blijken dat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de asielaanvraag van verzoekster. Aldus is het in onderhavig geval duidelijk dat het niet aangeven en niet motiveren van dit punt, zijnde de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat, een flagrante schending inhoudt van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Verzoekster betoogt dat de juiste wettelijke grond waarop de beslissing steunt niet wordt gepreciseerd. Verzoekster stelt dat artikel 16 van de Dublin-verordening 343/2003 'niets te maken heeft met de aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat'. Verzoekster meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft nagelaten het artikel te vermelden dat de bevoegdheid van de Zweedse staat voor de Dublin terugname bepaalt. Verzoeksters heeft - zoals blijkt uit het EUODAC-verslag - een asielaanvraag ingediend in Zweden op 19 juni 2006. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Bijgevolg werden door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Zweedse asielinstanties verzocht tot terugname van verzoekster. Zoals blijkt

in de bestreden beslissing werd in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16, §1e van de Europese verordening 343/2003 beslist dat de behandeling van de asielaanvraag aan de Zweedse autoriteiten toekomt. Conform artikel 20 van de Verordening 343/2003 werd door de Belgische asielinstanties een terugnameverzoek gericht tot de Zweedse asielinstanties met vermelding van artikel 16, lid 1, e van de Verordening 343/2003 en de gegevens op grond waarvan de aangezochte lidstaat kan nagaan of hij verantwoordelijk is. De voormelde wetsbepalingen en het akkoord van de Zweedse asielinstanties met het terugnameverzoek volstaan opdat verzoekster kennis heeft van de wetsbepalingen volgens dewelke blijkt dat de Zweedse asielinstanties bevoegd zijn voor de onderhavige asielaanvragen. Waar verzoekster van mening is dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing te vaag is en dat in de bestreden beslissing aangeduid had moeten worden op grond van welke criteria uit de artikelen 5 tot 15 van de Verordening 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening), is het zo dat de verwerende partij, gelet op de bewoordingen van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, slechts aan dient te geven welke staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek en eventueel aan te duiden waarom zij geen gebruik maakt van de mogelijkheid om, zelfs indien een andere lidstaat zich bevoegd verklaart om het asielverzoek te behandelen, zelf de aanvraag te onderzoeken (cf. RvS 25 januari 2002, nr. 102 946). Verder merkt de Raad op dat de aanhef van de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend in Zweden en dat de Zweedse overheid op grond van artikel 16, §1, c verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag. Artikel 16, § 1, c van de Dublin-II-Verordening bepaalt het volgende: *"De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiel verzoek, is verplicht: c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen; (...)"*. Gelet op de duidelijke bewoordingen in de aanhef van de bestreden beslissing en de verwijzing naar artikel 16, § c van de Dublin-II-Verordening, dat naast de overnameplicht ook de reden van de overnameplicht vermeldt, kan verzoekster niet voorhouden onwetend te zijn aangaande de reden waarom de Zweedse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag. Hiermee is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt. Daarnaast kan er nog op gewezen worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij in Zweden een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is ongegrond

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikel 3.4 en 15 van de Dublinverordening. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken een foutieve toepassing maakt van de hogervermelde artikelen, maakt zij een inbreuk op de rechten die verzoekster worden toegekend door Verordening 343/2003. Immers werd verzoekster de mogelijkheid ontzegd om haar rechten te vrijwaren. Hierbij wordt opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster nooit in kennis heeft gesteld van de toepassing, de termijnen en de uitwerking van de Dublinverordening. Artikel 3.4 Dublinverordening is hierover nochtans zeer duidelijk: "De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan." Zodoende had verzoekster geen kennis van dit gegeven en heeft zij zich niet kunnen beroepen op de rechten die haar door deze verordening worden toegekend. Minstens heeft zij geen artikelen en punten kunnen aanhalen uit de verordening die de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken hadden kunnen beïnvloeden. De schending van artikel 15 Dublinverordening ligt in het feit dat de minderjarige kinderen van verzoekster hetzelfde lot ondergaan als verzoekster. De minderjarige kinderen wordt aldus de mogelijkheid ontzegd om hun familieleden te kunnen bezoeken en te leren kennen. Omgekeerd wordt ook de familieleden van verzoekster het recht ontkend om een relatie op te bouwen met de minderjarige kinderen van verzoekster. Zodoende is er wel degelijk een humanitaire grond waarop België als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Artikel 15 Dublinverordening vermeldt in het bijzonder de mogelijkheid om "andere afhankelijke familieleden [te] herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden [...]."

2.2.2. Verzoekster stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar nooit in kennis heeft gesteld van de

toepassing, de termijnen en de uitwerking van de Dublinverordening hetgeen een schending zou uitmaken van art. 3.4 van deze Dublinverordening 343/2003. Verder stelt verzoekster dat haar minderjarige kinderen de mogelijkheid wordt ontzegd om hun familieleden te bezoeken en te leren kennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is bij het nemen van administratieve beslissingen gebonden door de taalwetgeving die van openbare orde is. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar verhoor betreffende het overnameverzoek bijgestaan werd door een tolk die de Portugese taal beheerst. Verzoekster maakt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk dat zij niet in een begrijpelijke taal in kennis zou zijn gesteld van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening. Bovendien blijkt uit verzoeksters kritiek in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk kennis heeft van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening. Verzoekster toont tot slot op geen enkele wijze aan dat de eventuele tekortkoming in de informatieplicht in de taal van verzoekster aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening. In weerwil van haar beweringen kan uit artikel 51/5 van de Vreemdelingenrecht juncto artikel 71/3, §1 van het Vreemdelingenbesluit geenszins een verplichting worden afgeleid om de asielzoeker schriftelijk voorafgaand aan de beslissing over het overnameverzoek en de reactie hierop te informeren. Deze bepalingen verplichten enkel om in de beslissing de toepassing van de Dublin-II-Verordening toe te lichten. In de bestreden beslissing zijn de gegevens met betrekking tot het overnameverzoek en de gevolgen daarvan nauwkeurig weergegeven. Op dit punt mist het middel juridische grondslag. Artikel 3.4 van de Dublin-II-Verordening bepaalt het volgende: *"4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."*; Met betrekking tot de aangevoerde schending van voormeld artikel, dient te worden opgemerkt dat, voor zover het middel op dit punt een terechte kritiek bevat aangaande de vormvereisten die moeten worden nageleefd bij de praktische toepassing van de Dublin-II-Verordening door het bestuur, de eventuele miskenning van dit vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop gevolgd is. Zulks is enkel het geval wanneer verzoekster aantoonde dat die miskenning haar benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg op de inhoud van de uiteindelijke beslissing een invloed hebben gehad (RvS 23 april 2009, nr. 192.577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II-Verordening. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat zij wel degelijk op de hoogte is van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II-Verordening in haar individuele geval, zodat zij elk belang ontbeert bij haar kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling. Betreffende de vermeende schending van artikel 15 van de Verordening 343/2003 wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing, waarin afdoende wordt weergegeven waarom de asielaanvraag van verzoekster niet in België behandeld wordt.

Dienaangaande wordt uitdrukkelijk gesteld dat: Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij haar asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt betrokkene dat haar familie (ouders, twee broers en een zus) hier is. Een kennis in Zweden had haar dat verteld. Betrokkene heeft haar familie op moment van het interview (02/08/2010) echter nog steeds niet gevonden hoewel ze reeds twee jaar in België verblijft. Nazicht in onze gegevens doet blijken dat betrokkene haar ouders A. N. en C. A. R. M. (ov 5961435) legaal in België verblijven, net als haar broer C. A. I. (ov 6080382) en zus C. P. R. (ov 4079343, Belgische nationaliteit). Haar andere broer C. A. H. F. (ov 6391400) heeft nog een aanvraag tot regularisatie lopen. Echter, gezien betrokkene reeds meerdere jaren gescheiden leeft van haar familie, en ook gedurende de twee jaar dat ze in België verblijft, geen contact had met haar familie kan niet aannemelijk worden gemaakt dat een sterke familiale band aanwezig is, noch dat betrokkene afhankelijk is van de hulp van deze familie in België. Bovendien is betrokkene meerderjarig en heeft ze zelf drie kinderen met wie ze een gezin vormt volgens art 2.i van de Verordening. Betrokkene verklaart dat ze verder geen familie heeft in Europa. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art 7 of art. 15 van de Verordening.

Uit voormelde motieven blijkt afdoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de gegevens van verzoekster haar dossier heeft onderzocht in het licht van artikel 15 van de Verordening 343/2003, doch tot de vaststelling kwam dat er geen redenen zijn om verzoekster haar asielaanvraag zelf te behandelen. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan als zou de gemachtigde hierbij foutief te werk zijn gegaan. Bovendien dient benadrukt te worden dat artikel 15 geenszins een verplichting inhoudt voor de betrokken lidstaat om de asielaanvraag van verzoekster zelf te behandelen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 8 EVRM. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de aanwezigheid van de vader, de moeder en de broers en zus van verzoekster en de Dienst Vreemdelingenzaken verder ook geen rekening houdt met de huidige stabiele relatie van verzoekster met de heer P. L., schendt zij artikel 8 EVRM. Immers dient verzoekster de mogelijkheid te hebben om haar gezin te kunnen vervoegen. Punt 1 van artikel 8 EVRM stelt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling." Gezien verzoekster zich op het Belgische grondgebied bevindt, kan zij zich op dit artikel beroepen. Allereerst stelt dit artikel verzoekster in de mogelijkheid om deel uit te maken van het gezin met haar vader, moeder, broers en zus. De argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster geen contact zou hebben met haar familie is onjuist. Verder is deze stelling zeer kortzichtig. Ten eerste dient men voor ogen te houden dat verzoekster afkomstig is uit Angola waar formeel van 1975 tot 2002 een burgeroorlog heerste. De situatie in Angola is thans nog steeds grimmig. Tijdens dergelijke conflicten is het niet ongevoel dat families uit elkaar getrokken worden en geen contact hebben. Het feit dat verzoekster gescheiden leefde van haar familie, wil niet zeggen dat zij geen pogingen heeft gedaan om deze terug te vinden. Verder heeft verzoekster wel degelijk gezocht naar haar familie in België. Het is evenwel pas na tussenkomst van het Rode Kruis dat verzoekster haar familie heeft gevonden, (stuk 3) Thans heeft zij opnieuw contact met haar familieleden in België. Eveneens kunnen de minderjarige kinderen zich beroepen op artikel 8 EVRM. Het EHRM heeft immers meermaals geoordeeld dat de relatie grootouders - kleinkinderen zich eveneens onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 EVRM. Marckx t. Belgium 13 Juni 1979, Serie A nr. 31, p. 21, § 45; Scozzari en Giunta t. Italië [GC] 13 juli 2000, nrs. 39221/98 and 41963/98, § 221, ECHR 2000-VIII. Het Hof stelde hierin duidelijk dat: "It also points out in that connection that 'family life', within the meaning of Article 8 includes at least the ties between near relatives, for instance those between grandparents and grandchildren, since such relatives may play a considerable part in family life. 'Respect' for a family life so understood implies an obligation for the State to act in a manner calculated to allow these ties to develop normally". Vrij vertaald: "Het (Hof) geeft hierbij aan dat de term "gezinsleven", binnen het toepassingsgebied van artikel 8 ook minstens de banden inhoudt tussen nauwe verwanten, bijvoorbeeld deze tussen grootouders en kleinkinderen, aangezien dergelijke verwanten een belangrijke rol kunnen uitmaken van het gezinsleven. "Respect" voor een gezinsleven in deze zin impliceert de verplichting voor een Partij (bij het Verdrag) om zich also te gedragen dat deze banden zich normaal kunnen ontwikkelen." Zodoende kunnen de minderjarige kinderen van verzoekster zich beroepen op artikel 8 EVRM aangezien zij in het geval van een verwijderingsmaatregel geschonden worden in hun recht om normale banden te ontwikkelen met hun grootouders (en overige familieleden). Dat het middel hierdoor reeds ernstig is. Als tweede punt wordt thans de relatie van verzoekster met de heer P. L. aangehaald. Ook hier kan verzoekster zich beroepen op artikel 8 EVRM. De heer L. verblijft legaal in het land en doorloopt thans de asielpprocedure. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt met dit feit geen enkele rekening. Verzoekster en de heer P. L. wensen overigens te trouwen. Op dit ogenblik wachten zij op de benodigde papieren om dit te laten voltrekken. Indien echter verzoekster zou worden uitgezet, wordt haar recht van bescherming van het gezinsleven geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing bevat volgend motief: "Op de vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij haar asielaanvraag in België wil indienen, antwoordt betrokkene dat haar familie (ouders, twee broers en een zus) hier is. Een kennis in Zweden had haar dat verteld. Betrokkene heeft haar familie op moment van het interview (02/08/2010) echter nog steeds niet gevonden hoewel ze reeds twee jaar in België verblijft. Nazicht in onze gegevens doet blijken dat betrokkene haar ouders A. N. en C. A. R. M. (ov 5961435) legaal in België verblijven, net als haar broer C. A. Igor (ov 6080382) en zus C. P. R. (ov

4079343, Belgische nationaliteit). Haar andere broer C. A. H. F. (ov 6391400) heeft nog een aanvraag tot regularisatie lopen. Echter, gezien betrokkene reeds meerdere jaren gescheiden leeft van haar familie, en ook gedurende de twee jaar dat ze in België verblijft, geen contact had met haar familie kan niet aannemelijk worden gemaakt dat een sterke familiale band aanwezig is, noch dat betrokkene afhankelijk is van de hulp van deze familie in België. Bovendien is betrokkene meerderjarig en heeft ze zelf drie kinderen met wie ze een gezin vormt volgens art 2.i van de Verordening. Betrokkene verklaart dat ze verder geen familie heeft in Europa”.

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention*”. Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid.

Verzoekster verwijst naar “*het feit dat verzoekster gescheiden leefde van haar familie, wil niet zeggen dat zij geen pogingen heeft gedaan om deze terug te vinden. Verder heeft verzoekster wel degelijk gezocht naar haar familie in België. Het is evenwel pas na tussenkomst van het Rode Kruis dat verzoekster haar familie heeft gevonden (stuk 3). Thans heeft zij opnieuw contact met haar familieleden in België. Eveneens kunnen de minderjarige kinderen zich beroepen op artikel 8 EVRM*” en “*Als tweede punt wordt thans de relatie van verzoekster met de heer P. L. aangehaald. Ook hier kan verzoekster zich beroepen op artikel 8 EVRM. De heer L. verblijft legaal in het land en doorloopt thans de asielprocedure. De Dienst Vreemdelingenzaken houdt met dit feit geen enkele rekening. Verzoekster en de heer P. L. wensen overigens te trouwen*”.

Verzoekster verklaarde op 6 juni 2008 in België te zijn aangekomen. Tijdens het interview op 2 augustus 2010 verklaarde ze dat ze haar familie op dat moment echter nog steeds niet gevonden had. Ze verbleef toen reeds twee jaar in België. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift een brief van 25 augustus 2010 van het Rode Kruis dat luidt:

“uw opsporingsverzoek naar:

- N. A.
- R. M. C. A.
- P. R. C. A.
- I. R. C. A.
- H. P. C. A.

Geachte Mevrouw,

Hierbij kunnen we bevestigen dat u op 20/08/2010 onze medewerking verzocht bij het opsporen van bovenvermelde personen. We hebben deze personen kunnen lokaliseren en gaven op 20/08/2010 uw telefoonnummer aan hen door - zodat zij verder contact met u kunnen opnemen.”

Voornoemde brief dateert van na de asielaanvraag van 16 juli 2010 en het interview van 2 augustus 2010 doch van voor de bestreden beslissing van 5 november 2010. Verzoekster heeft deze brief echter niet aan het bestuur meegedeeld, zodat die er geen rekening mee kon houden.

Terwijl verzoekster niet dienstig kan aanhalen dat ze een relatie zou hebben met een zekere P. L. en hiermee wenst te trouwen. Verzoeksters beschouwingen zijn vaag en ongestaafd. Zij toont niet aan dat ze een duurzame relatie zou hebben met een zekere P. L. Bovendien heeft verzoekster tijdens haar interview nergens melding gemaakt dat zij een relatie zou hebben in België met dhr. P. L., noch dat

zij zou huwen met deze persoon. De gemachtigde kon hier dan ook geen rekening mee houden. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verzoekster leeft al meerdere jaren gescheiden van haar familie, en ook gedurende de twee jaar dat ze in België verblijft, had ze geen contact met haar familie. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er een sterke familiale band aanwezig is, noch dat ze afhankelijk is van de hulp van deze familie in België. Verzoekster toont niet aan dat zij samenwoont met haar familie of een affectieve band heeft met de in België verblijvende familieleden. Bovendien is verzoekster meerderjarig en heeft ze zelf drie kinderen met wie ze een gezin vormt. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoekster niet zonder meer aantoonbaar dat zij valt onder toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC